

## [Schovelin.]

som helst Lovgivning! Det er netop Sagen. Man fortæller, at Kardinal Polignac i sin Tid fortalte den meget aandrige Madame du Deffand, at da den hellige Dionysius var blevet henrettet paa Montmartre, tog han Hovedet i Haanden og gik helt til St. Denis, og da Kardinalen fremhævede den store Afstand, sagde Madame du Deffand: „La distance n'y fait rien; il n'y a que le premier pas qui coûte!“ Distancen, Afstanden, den gør ikke noget til Sagen, det er det første Skridt, der koster. Her er Distancen, hvori dette Lovforslag, dette hovedløse Lovforslag skal løbe, forøget fra 3 til 5 Aar, men ça n'y fait rien, det gør ikke noget til Sagen, det er det hovedløse, det kommer an paa. Vi ønsker ikke — og det er vor principale Afstemning — at række blot en Lillefinger til disse Kontrolbestemmelser, disse Bestemmelser for at bringe Erhvervslivet under Kontrol og indlede Socialiseringen. Jeg forstaar godt — det skal være det sidste, jeg siger —, at den ærede Ordfører er stolt over saaledes tvende Gange at have sat Regeringspartierne i Knæ. Man sagde om Christian den Ottende, og man kan ogsaa sige om ham, sans comparaison for øvrigt, at han er overtroisk paa sin egen Klogskab, og just derfor, som Søren Kierkegaard sagde, „løber han wild i sin egen Klogskab“. Thi hvem er det nu egentlig i denne Sag, der er klogest? Den ærede Ordfører har den nærsynede Klogskab, den, der passer til Dagens smaa Behov, men han mangler Horisont: han ser ikke den Fare, som rejser sig ude i Horisonten ved, at dette Forslag bliver gennemført. Derfor mener jeg, at den højtærede Handelsminister er klogere. Der staar: Der Kluge gibt nach. Det er netop det: den kloge giver efter. Derfor har den højtærede Handelsminister givet efter til stor Fryd for den kloge Mand i Landstinget. Men den, der ler sidst, ler jo bedst, og vi for vort Vedkommende er glade over, at vor Stilling er ren, klar, utvetydig og i den allernøjeste Overensstemmelse med det Erhvervsliv, udenfor hvis Dør den ærede Ordfører har gjort sine Haneben.

**Handelsministeren (Hauge):** Jeg takker Landstingsudvalget, fordi det har gjort Arbejdet med Lovforslaget færdigt, saaledes at der kan være Haab om, at Lovforslaget bliver færdigbehandlet i denne Samling og derefter bliver ophøjet til Lov. Jeg kan, som Omstændighederne former sig, tiltræde — hvad der jo ogsaa fremgaar af Betænkningen — samtlige de stillede Ændringsforslag. Naar jeg siger: efter Omstændighederne, er det, fordi jeg har den Opfattelse, at dersom

jeg vilde se et Lovforslag gennemført, maatte jeg tiltræde disse Ændringsforslag. Vi var jo allerede i Folketinget stillet overfor dette, at Venstre havde taget et bestemt Standpunkt, udarbejdet et bestemt Forslag og stillet det som Ændringsforslag og tilkendegivet, at der ingen Mulighed var for at opnaa hverken andet eller mere end at faa dette Ændringsforslag, som i Virkeligheden var et selvstændigt Forslag, vedtaget. Det Ændringsforslag, der saaledes blev vedtaget i Folketinget, er nu yderligere forandret i Forhold til det Forslag, som jeg oprindeligt stillede i Folketinget — ogsaa efter min Mening i nogen Maade forringet —, men jeg er blevet stillet overfor det samme her i Landstinget som i Folketinget, at jeg har faaet en bestemt Tilkendegivelse af, at Lovforslaget nu skulde have den bestemte Form, som man her tilsigtede at give det, og derfor siger jeg: efter Omstændighederne, kun efter Omstændighederne, har jeg kunnet tiltræde Ændringsforslagene.

Nogle af disse Ændringsforslag er rent redaktionelle. Det er saaledes Tilfældet med Ændringsforslag Nr. 1 til § 1 og med Nr. 5 og 6 til § 4, for øvrigt ogsaa med enkelte andre — de er i Virkeligheden ret beset redaktionelle Forslag.

Ændringsforslagene Nr. 2, 4 og 9 er Udtryk for det samme Ønske. Det er en Skønssag, om det, der indføres ved disse Ændringsforslag, er bedre eller ringere end det, der nu staar i Lovforslaget. I det høje Folketing var der en meget vidtløftig Diskussion om Ordet „utilbørlig“. Med Rette kunde man hævde, at medens det var sproglig rigtigt at tale om utilbørlige Foranstaltninger, var det neppe saa rigtigt at tale om utilbørlige Priser, og nu har man ændret Ordet „utilbørlig“ i Forhold til Prisen til „aabenbart urimelig“. Jeg skal ikke med nogen Sikkerhed kunne udtale mig om, hvorvidt Udtrykket „aabenbart urimelig“ vil blive opfattet som en Skærpelse eller en Mildnelse af Lovens Bestemmelser i Forhold til Ordet „utilbørlig“; det maa vi nu se at komme til Klarhed over, naar Loven kommer til Anvendelse.

Ændringsforslag Nr. 11 gaar ud paa, at den mindste Bøde, der skal betales for at have vægret sig ved at give de fornødne Oplysninger, nedsættes fra 50 til 25 Kr., men dermed er jo ikke sagt, at der ikke kan idømmes lige saa høje Bøder efter Lovens Bestemmelser, som hvis Mindstebøden havde været 50 Kr. Jeg tillægger altsaa ikke dette Ændringsforslag nogen større Betydning; i visse Tilfælde kan det maaske være rimeligt at nøjes med en Mindstebøde paa 25 Kr.